

<http://museumdramaspaceart.wordpress.com/2010/06/21/promising-nieuw-dakota/>

Promising: Nieuw Dakota Lotte van Helvoort

[Jump to Comments](#)

Na een lange en inhoudelijk intensieve dag in het Amsterdams Historisch Museum, ben ik afgelopen vrijdag samen met een studiegenootje naar Nieuw Dakota geweest. Nieuw Dakota is een nieuwe ruimte voor hedendaagse kunst in Amsterdam: “Nieuw Dakota brengt gerenommeerde en opkomende spelers uit de internationale kunstwereld bij elkaar: galleries, instituten, verzamelaars, curatoren en kunstenaars verzorgen exposities en evenementen, waardoor een creatief platform voor nationale en internationale hedendaagse kunst ontstaat.”

<http://www.nieuwdakota.com/>

Gelukkig deed de frisse wind op de pont naar de NSDM-werf ons goed, we konden er weer tegenaan en stonden open voor nieuwe inhoudelijke en visuele prikkels. In een glazen loods aan het water, omgetoverd tot een mooie industriële white cube, waren een aantal hedendaagse beeldende werken met verschillende herkomst tentoongesteld. Kunst die anders niet bij elkaar te zien is, was dat hier wel, onder de noemer *Common Ground*. Alle deelnemers hebben kunnen bijdragen aan de invulling van de ruimte. De kunst varieerde van zeer site-specific werk

van bijvoorbeeld David Lindberg tot meer museaal en tegelijkertijd institutioneel-kritisch werk van Michael Smith (*How to Curate your own group exhibition (Do it)*).

Het meeste was ik onder de indruk van het werk *Herinnering aan een gebouw III* van Robert Lambermont uit de Collectie G+W (Albert Groot). Op de kleine bovenverdieping was een ruimte gevuld met een glazen sculptuur, bestaande uit stelstel van buisjes en slangetjes waar groenig water doorheen liep. Het effect laat zich helaas lastig uitleggen of fotograferen. Toch ga ik het proberen de ervaring te beschrijven: zittend op de grond van de ruimte, luisterend naar het kabbelende geluid van het voortstuwenende water in de buisjes, waande ik me in een andere wereld. Het werk is enerzijds erg speels, als beschouwer ontkom je niet aan het kinderlijke gevoel om de loop van het water helemaal te volgen door te letten op een bepaalde luchtbel. Ook roept het werk juist een serene sfeer op, en al starend naar het water en luisterend naar het kabbelen ervan kon ik uitstekend mijn fantasie de vrije loop laten gaan. Het werk stond vlakbij een raam, dat uitkeek op het water van het IJ, dus de directe link met de natuur was ook aanwezig. Grappig is dat het werk puur en natuurlijk overkomt, terwijl het een zeer technische constructie heeft. De titel, *Herinnering aan een gebouw*, verwijst ook nog naar architectonische vormen van een gebouw of stad. Wat dat betreft komen in dit werk een aantal fundamentele zaken samen; mens en natuur zijn beide vertegenwoordigd.

foto: Nieuw Dakota

Erg onder de indruk van het kunstwerk van Lambermont, werd ik ook steeds enthousiaster over de instelling zelf. Want wat is het eigenlijk? Het

is geen museum, galerie, atelier, centrum voor productie van kunst, W139 of De Appel. Deze instellingen en ruimten houden zich bezig met het presenteren en soms produceren van hedendaagse kunst, maar komen elkaar nog te weinig tegen, laat staan dat ze proberen samen te werken. Terwijl al deze instellingen wel enorm veel van elkaar kunnen leren en aan elkaar kunnen hebben. Dat is waar Nieuw Dakota op in speelt, door juist de samenwerking op te zoeken tussen curatoren, verzamelaars, kunstenaars en handelaren. Niet altijd is er een duidelijk concept of een curator met een concept, en dus zijn de tentoonstellingen (tot nog toe) vaak redelijk ongedwongen. Dat is interessant.

Verder is het interessant dat een dergelijke instelling zich probeert te wortelen in de wijk. “Nieuw Dakota wil als pionier in Noord de komende vijf jaar het kunstsegment van de stad versterken en richt zich met een educatief programma tevens op een breed en jong publiek in de directe omgeving.” Hier heb ik vrijdag nog weinig van gezien maar misschien belooft het veel goeds, ik ben benieuwd of het Nieuw Dakota gaat lukken hedendaagse kunst onder de aandacht te brengen bij deze moeilijke doelgroep.

Afgelopen weekend was de laatste kans de tentoonstelling *Common Ground* te zien, vanaf 2 juli weer nieuwe kunst in *The Smooth and the Striated*. Ik ben erbij!

English: Last Friday I went to Nieuw Dakota, a new, international space for contemporary art in Amsterdam. Nieuw Dakota's aim is to bring together important players in the artworld such as galleries, art institutions, collectors, curators and artists through changing exhibitions and events for the general public. Nieuw Dakota provides a platform for new collaborations so the visual art scene in the Netherlands can flourish. There I was touched by the work of Robert Lambermont